

Μυθολογικόν Σιντίπα του φιλοσόφου... (α)

[...] Ταύτα διηγούμενος του βασιλέως ο φιλόσοφος και σύμβουλος, περιπλέον τού είπεν: «Ω βασιλεύ, εγώ ήκουσα ότι αι πανουργίαι των γυναικών είναι πολλάι και παντοδαπαί. Και διά τούτο πρώτον κακίας αίτιον είναι η γυνή. Αλλ' άκουσον, παρακαλώ σε, ταύτην την διήγησιν!

Διήγησις του δευτέρου φιλοσόφου

»Ητον μία γυναίκα, οπού είχεν αγαπητικόν και ηγάπα αυτόν ερωτικώς. Ούτος ήτον από τους στρατιώτας του βασιλέως. Και, στέλλοντας τον δούλον αυτού ο στρατιώτης εις εκείνην την γυναίκα, την ερώτησεν αν είναι καιρός αρμόδιος να υπάγει να κοιμηθεί ο αυθέντης του μετ' αυτής. Έτυχε δε και η ασελγής εκείνη και κακότροπος γυνή ηγάπησε και τον δούλον και ηνάγκαζεν αυτόν διά να πέσει μετ' εκείνην. Γενομένου δε τούτου, άργησεν ο δούλος να γυρίσει προς τον αυθέντην του. Ο δε στρατιώτης εκείνος διαβαίνοντας προς αναζήτησιν του δούλου, τον είδεν η γυναίκα και τον εγνώρισε. Θέλοντας δε να κρύψει τον δούλον, του λέγει: “Εμβα εσύ εις το εσώτερον σπίτι, διά να μη σε εύρει ο αυθέντης σου!”. Ούτως έκαμε, και εσέβη ο δούλος μέσα εις το εσώτερον σπίτι, και δεν τον είδεν ο αυθέντης του. Και ο στρατιώτης εκείνος, εισεβαίνοντας εις το έξω σπίτι, ήλθε και εσμίχθη μετά της γυναικός εκείνης.

»Ούτως ουν συνουσιαζομένου αυτού μετ' εκείνης, και του δούλου κεκρυμμένου, εξαιφνης έφθασε και ο άνδρας της γυναικός. Η δε μοιχαλίσ εκείνη γυνή, φοβηθείσα να εμβάσει τον μοιχόν εκείνον εις το εσώτερον σπίτι, διά να μην ιδεί τον δούλον του εκεί μέσα, ενόησε το πράγμα αλλεστρόπως. Λέγει λοιπόν προς τον στρατιώτην: “Ξεγύμνωσε το σπαθί σου και, μετ' οργής και θυμού κρατών το σπαθί εις το χέρι σου γυμνόν, καμώνου πως υβρίζεις εμένα! Και έβγαινε έξω του σπιτίου δίχως να λαλήσεις τίποτας εις τον άνδρα μου!”. Ούτως έκαμεν ο μοιχός, καθώς του ερμήνευσε, και, βαστώντας το σπαθί ξεγυμνον εις το χέρι, εξέβαινε έξω του σπιτίου, υβρίζοντας την γυναίκα.

»Τότε, σιμώνοντας ο άνδρας της γυναικός, την ερώτα την αφορμήν οπού “αυτός ο ξένος ήλθεν εις το σπίτι μας ξεσπαθωμένος”, και διατί

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ύβριζεν.

»Η δε γυνή, με μεγάλην πανουργίαν αποκριθείσα προς αυτόν, είπε: “Τούτου του ξένου ο δούλος, φοβούμενος τον αυθέντην του, οπού μετά θυμού τον εδίωκε με το σπαθί εις το χέρι, έφυγεν εις το σπίτι μας να φυλαχθεί, επειδή εφοβήθη να μη φονευθεί παρ’ αυτού. Και, διατί εδοκίμαζε να τον φονεύσει στανικώς μου, και εγώ τον εμπόδιζα να μην εισέβει μέσα εις το σπίτι μας, διά τούτο έστεκε ξεσπαθωμένος, ωσάν τον είδες, και ύβριζέ με μετ’ οργής”.

»Ο δε ανήρ ερωτώντας: “Πού είναι ο δούλος;”, του αποκρίνεται η γυνή ότι: “Είναι μέσα εις το εσώσπιτον”.

»Και ο άνδρας, εβγαίνοντας έξω να ιδεί, εκοίταξεν απάνω και κάτω, αλλά δεν είδεν αυτόν. Τότε στραφείς, βλέπει τον δούλον εκείνον, και λέγει του: “Βλέπεις τί καλόν σου έκαμεν η γυναίκα μου; Σύρε το λοιπόν εις καλήν ώραν, διότι ο αυθέντης σου εδιάβηκεν απ’ εδώ!”. Στραφείς δε εις την γυναίκα του, της λέγει: “Εγώ υπολαμβάνω ότι μεγάλην καλοσύνην έκαμες τούτου του ξένου”.

»Ιδού τοίνυν, ω βασιλεύ, πώς με την παρούσαν διήγησιν αποδειχνο του κράτους σου ότι δεν πρέπει τινάς παντελώς να πιστεύει τους απατηλούς λόγους και τες κλεψίες των γυναικών».

Τούτον τον λόγον πάλιν ακούσας ο βασιλεύς παρά του φιλοσόφου, όρισε να μη φονευθεί ο υιός του.[...]

Διήγησις του τρίτου φιλοσόφου

«Ένας άνθρωπος έπεμψε την γυναίκα του εις το παζάρι να αγοράσει ενού ασπρού ρύζι. Η δε γυνή επήγεν εις ένα εργαστήριον και έδωσε το άσπρον, να πάρει το ρύζι.

»Και ο εργαστηριάρης είπε της γυναικός: “Αν θέλεις να σου δώσω το ρύζι, ομού και εκ της ζαχάρεως, έμβα μέσα εις το εργαστήριον, να σου δώσω!”.

»Και η γυνή είπε: “Δώσ’ μου πρώτον, και τότε θέλω έμβει μέσα! Διατί ηξεύρω και εγώ τες πανουργίες και ατυχίες των ανδρών”.

»Ο δε πουλητής εξυγίασε και έδωσεν αυτής το ρύζι, και εκ της ζαχάρεως. Και αυτή πιάνει και δένει εις το μανδίλι το ρύζι και την ζάχαρην. Έπειτα το άφησεν έξω εις το εργαστήριον. Και ο εργαστηριάρης είχε παιδί, και εφύλαγε. Και το παιδί πιάνει και λύει το μανδίλι και εβγάνει το ρύζι και την ζάχαρην και, άντις διά το ρύζι, βάνει τόσον χώμα και δένει

πάλιν το μανδύλιον.

»Τότε η γυναίκα εβγήκεν από το εσώτερον εργαστήρι και από την εντροπήν της δεν είδε τί έχει μέσα το μανδύλι. Παίρνει γουν και υπάγει εις το σπίτι της και δίδει του ανδρός αυτής το μανδύλιον, αυτή δε επήγε να φέρει το τσουκάλι. Και ο ανήρ αυτής έλυσε το μανδύλιον και βλέπει και είναι χώμα. Η γυνή δε παρευθύς εγνώρισε και απείκασε το πράγμα και, άντις τσουκάλι, ήφερε κόσκινον. Έπειτα του λέγει: “Εγώ επήγαινα εις το παζάρι να αγοράσω το ρύζι και, υπαγαίνοντας εις την στράταν, με εκλότσησεν ένα άλογον, και έχασα το άσπρον. Διά τούτο edιάλεξα τούτο το χώμα και το ήφερα edώ, ίνα κοσκινίσω αυτό και το εύρω”. Ταύτα τα λόγια είπε του ανδρός αυτής, και εκείνος ο ταλαίπωρος επίστευσε. Και, κοσκινίζοντας ατός του το χώμα, εκορνιάκτισε τα γένιά του.

»Ταύτα τα κατορθώματα γνώρισε, ω βασιλεύ, ότι τα μηχανήματα και τα βουλεύματα των γυναικών κανείς δεν δύναται να τα νικήσει!». Και ο βασιλεύς, ταύτα τα λόγια ακούσας, εκαταπράννε τον θυμόν του και επρόσταξε πάλιν να μη θανατωθεί ο υιός του. [...]

Γιώργος Κεχαγιόγλου (επιμ.), *Πεζογραφική ανθολογία. Αφηγηματικός γραπτός νεοελληνικός λόγος. Βιβλίο πρώτο: Από τα τέλη του Βυζαντίου ως τη Γαλλική Επανάσταση*, ΑΠΘ, Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών (Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη), Θεσσαλονίκη 2001, σ. 107-123.